

Carrer Nou del Teatre, 16 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LOS FABELMAN

The Fabelmans

Estats Units, 2022

Direcció: Steven Spielberg

Guió: Tony Kushner, Steven Spielberg

Intèrprets: Michelle Williams, Paul Dano,
Gabriel LaBelle, Seth Rogen, Judd Hirsch

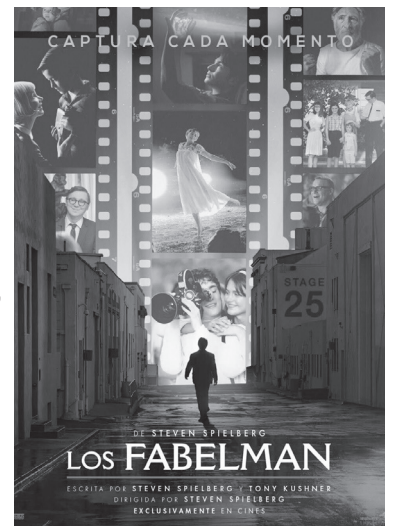
Durada: 151 min

Gènere: drama

Idioma: anglès

Subtítols: castellà

Data d'estrena: 28/07/2023

Hi havia una vegada a Hollywood

John Ford va oferir al llarg de la seva carrera més d'una lliçó de vida, a més d'artístiques i, és clar, cinematogràfiques. De *L'home que va matar Liberty Valance* tenim emmarcada una reflexió pronunciada a través del personatge que interpreta Edmond O'Brien: «Quan la llegenda es converteix en un fet, es publica la llegenda». També, com descobrim en una escena clau a *The Fabelmans*, el mateix Ford (encarnat a la ficció per un altre director influent com és David Lynch) ofereix un consell vital a un jove aspirant a cineasta d'allò més entusiasta: «el secret està a l'horitzó». Qui el rep és l'alter ego d'Steven Spielberg a la pantalla, el qual, després de més de mig segle de carrera, continua recordant-se d'aquella trobada que va mantenir de jove, en un despatx d'un estudi de Hollywood, que tant el va marcar i ara vol compartir-lo en la que és la seva pel·lícula confessional. I és que Spielberg, demostrant novament que encara té recorregut per a sorprendre, no s'ha limitat a fer ni molt menys una autobiografia, sinó que, revelant tot aquest aprenentatge i coneixements heretats del mestre Ford (i tants altres, després), ens regala un film sobre la vida i l'ofici de créixer (vitalment i artísticament), a partir de la fusió d'aquesta voluble línia que separa la veritat de la mentida, i tenint en compte sempre la perspectiva. A Spielberg, talment com anirà aprenent el personatge de Sammy, no li importa tant la fidelitat dels fets reals com la versió que es dona d'ells, si això aporta quelcom al discurs narratiu i cinematogràfic. Spielberg explica la seva visió del món, que no és altra que una mirada a través de l'art de crear imatge en moviment. I nosaltres, els espectadors, encara més els que ens considerem directors frustrats, ens emocionem amb la sensibilitat que evoca i plasma a cada fotograma, cada pla, cada escena i cada seqüència d'aquest relat tan emotivament personal. Sens dubte, és el seu *Hi havia una vegada Hollywood*.

Personal, com també ho han estat tants films seus, per no dir tots. Per què no ho eren *E.T. l'extraterrestre*, *Encontres a la tercera fase* o *A.I. Intel·ligència Artificial*, protagonitzats per nens reclosos en els seus respectius

universos de somnis que lidiaven amb les complexes relacions que mantenien amb els seus progenitors, necessitats de connectar des d'un altre lloc? Temàtica recurrent de la seva filmografia que aquí, evidentment, reapareix amb la presència d'un pare capficat amb la seva feina (Paul Dano) i una mare emocionalment bipolar devota de la capacitat artística del seu estimat fill (brilla com mai, Michelle Williams). Aquest jove Sammy (Gabriel LaBelle), que descobrirà que el cinema serà la seva arma de supervivència més efectiva. Un utensili que estudiarà amb obsessió malaltissa, a través de constants proves i assajos (sobretot amb un tren de joguina que fa estavellar com ho feia Cecil B. De Mille a *L'espectacle més gran del món*), descobrint la capacitat que té per manipular les emocions i així arribar a la veritat o, tot el contrari, el poder d'enterrar certes coses («Tu realment em veus», li diu la mare Mitzi, en una de les millors seqüències). O, fins i tot, per què no, venjar-se d'aquells qui el maltracten (amb la divertida escena de la platja en què grava l'excursió de l'institut).

A Spielberg, a qui ni els detractors poden negar que sap moure la càmera, es posa davant del mirall per oferir un recital de l'imaginari cinematogràfic: la foscor de la sala; la fascinació del públic; la falsedat de la imatge (paradoxalment, per fer-la més real); creació de plans antològics... Una herència de l'storytelling, l'art de narrar, d'explicar històries, crear una atmosfera màgica a través del relat. Ves, allò que la humanitat ha fet des que es reunia al voltant del foc; allò que Steven Spielberg ha fet des que va tenir una càmera entre mans. *The Fabelmans* és, però, aquell relat que ha volgut narrar des de fa anys fins que finalment, ara que enfila cap als vuitanta, s'ha cregut prou preparat emocionalment per fer-ho. Heus aquí aquest tribut brillant als seus pares, un regal per als espectadors.

Jordi Camps Linnell
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona